

Για την ποίηση τη μουσική και άλλα δαιμόνια

-Ο. Ελύτης, [Μ' ένα τίποτα έζησα]

«Μ' ένα τίποτα έζησα
Μονάχα οι λέξεις δέ μοῦ ἀρκούσανε
Σ' ἐνὸς περάσματος ἀέρα
Ξεγνέθοντας ἀπόκοσμη φωνή τ' αὐτιά μου
φχιά
φχιού φχιού
ἐσκαρφίστηκα τὰ μύρια ὄσα
Τί γυαλόπετρες φοῦχτες
τί καλάθια φρέσκες μέλισσες καὶ σταμνιά φουσκωτὰ ὅπου
ἄκουγες βββ νὰ σοῦ βροντάει ὁ αἰχμάλωτος ἀέρας.
Κάτι
Κάτι δαιμονικὸ μὰ ποῦ νὰ πιάνεται σὰν σὲ δίχτυ στὸ σχῆμα τοῦ Ἀρχαγγέλου
Παραλαλοῦσα κι ἔτρεχα
Ἔφτασα κι ἀποτύπωνα τὰ κύματα στὴν ἀκοή ἀπ' τὴ γλώσσα
– Ἔ καβάκια μαῦρα, φώναζα, κι ἐσεῖς γαλάζια δέντρα τί ξέρετε ἀπὸ μένα;
– Θόη θόη θμός
– Ἔ; Τί;
– Ἄρήω ἠθύμως θμός
– Δὲν ἄκουσα τί πράγμα;
– Θμός θμός ἄδυσος
Ἦσπου τέλος ἔνωσα
κι ἄς πᾶ' νὰ μ' ἔλεγαν τρελὸ
πῶς ἀπὸ ἕνα τίποτα γίνεται ὁ Παράδεισος.»

Ο Νόμος που είμαι
δεν
θα με υποτάξει.

Ένα σώμα γυμνό
είναι η μοναδική
προέκταση
της νοητής γραμμής
που μας ενώνει με το
Μυστήριο.

Κάνε άλμα

Την αλήθεια
την «φτιάχνει» κανείς
ακριβώς όπως
φτιάχνει και το ψέμα.

Θε μου
τι μπλε ξοδεύεις
για
να μη σε βλέπουμε!

Κι από την ανάποδη
φοριέται η φαντασία

πιο γρήγορο
από τη φθορά

Το άπειρο
υπάρχει για μάς
όπως η γλώσσα
για τον κωφάλαλο.

Δεν εγεννήθηκεν
ακόμη
ο Μαγγελάνος ενός
τριαντάφυλλου.

Ο τρομοκράτης
είναι ο άξεστος
των θαυμάτων

Το «κενό» υπάρχει
όσο δεν πέφτεις
μέσα του.

Θάλασσα
λανθασμένη
δεν γίνεται.

Αν κάτι αδημονεί
μέσα στην άγρια
μέντα
είναι της αγιοσύνης σου
το λαγωνικό.

Από τον στοχασμό σου
πήζει
ο ήλιος
μες στο ρόδι
κι ευφραίνεται.

Έτη φωτός
στους ουρανούς
έτη Αρετής
μες στον ασβέστη.

Τέτοιαν εύστοχη
δείξε αδεξιότητα
και να:
ο Θεός!

Δεν έχει
φτέρνες

και σ' όλα
τα μεγέθη της.

Δυστυχώς
και η Γη
με δικά μας έξοδα
γυρίζει.

Χαράξου κάπου
με οποιοδήποτε
τρόπο
και μετά πάλι
σβήσου
με γενναιοδωρία.

Ψαρεύοντας
έρχεται
η θάλασσα.

Κάπου
ανάμεσα Τρίτη
και Τετάρτη
πρέπει να παράπτεσε
η αληθινή σου μέρα.

Κείνο που
σού προσάπτουνε
τα χελιδόνια
είναι η Άνοιξη
που δεν έφερεις.

Δίνε δωρεάν τον χρόνο
αν θες
να σού μείνει
λίγη αξιοπρέπεια.

Είναι διγαμία
ν' αγαπάς
και να ονειρεύεσαι

Αν δεν στηρίξεις
το ένα σου πόδι
έξω απ' τη Γη
ποτέ σου
δεν θα μπορέσεις
να σταθείς επάνω της.

Θα πρέπει
να δημιουργούμε

η
Τελειότητα.

Ιδιώτε
μες στο Ανερευθρίαστο.

Όταν ακούς αέρα
είναι η Γαλήνη
που βρυκολάκιασε.

αντισώματα
και για
την Ευθύνη.

Όταν ακούς «τάξη»
ανθρωπινό κρέας
μιρίζει

Από τον Θεό
τραβιέται
ο άνθρωπος
όπως ο καρχαρίας
από το αίμα.

Η ποίηση και η μουσική μοιάζει να αποτελούν, ακόμη και σήμερα, η μία το έτερον ήμισυ της άλλης. Υπάρχει ισχυρή έλξη ανάμεσά τους και μια ακατανίκητη νοσταλγία να ξαναβρεθούνε μαζί. «Συγκατοίκησαν» τόσα χρόνια που είναι φυσικό να νοσταλγούν την εποχή κατά την οποία λόγος και μουσική πήγαζαν από τον ίδιο άνθρωπο, τον ποιητή-μουσικό, που κρούοντας τη λύρα του δημιουργούσε την ίδια στιγμή τα αριστουργήματα της αρχαίας Λυρικής ποίησης. Έχουν περάσει όμως πάρα πολλά χρόνια από τότε. Τώρα η μουσική και η ποίηση κάνουν «σόλο καριέρα» με λαμπρά δείγματα και σημαντικά έργα η καθεμιά τους. Γενικά, θα μπορούσαμε να πούμε, ότι τελούν εν διαστάσει αλλά ενίοτε συνευρίσκονται, γεννώντας αγγέλους ή τέρατα.

Ζούμε σε μια μεταβατική περίοδο όπου «όλα αλλάζουν με ορμή». Μου είναι πολύ δύσκολο να μαντέψω το μέλλον της σχέσης λόγου και μέλους. Δεν ξέρω πού θα οδηγηθεί το τραγούδι, εάν και πόσο θα χρειάζεται την ποίηση ή τον στίχο όπως τον ξέρουμε, αφού ήδη ακούμε επιφωνήματα αντί για λέξεις και άθλια στιχουργήματα. Ωστόσο, επειδή ακριβώς όλα αλλάζουν, ενδέχεται να «κουράσουν» όλα αυτά τα τερτίπια τους ανθρώπους και να ξαναγυρίσουν στην ποίηση και τον καλό στίχο. Το προσωπικό μου όραμα γι' αυτό το θέμα είναι εύκολο να το μαντέψετε, αλλά δεν έχει καμιά σημασία γιατί αν το έλεγα θα ακουγόταν σαν προεκλογική υπόσχεση, ενώ πρόκειται για έναν ευσεβή μου πόθο.